

[Hagen Hagensen.]

ting i det forslag, der er lagt frem, som kan bruges, og der er en del ting, om hvilke vi kommer til at tale nærmere sammen.

Hr. Tange nævnte, at det måske var en idé at få de personer, der levede af kredit, til at betale skat af den kredit, de ikke betalte tilbage. Det undrede mig en lille smule at høre det fra hr. Tange, der jo vil have afskaffet indkomstskat. Ud fra den betragtning skulle der altså betales nul alligevel, og det var vel ikke meningen.

Ebba Strange (SF):

Da de foreliggende lovforslag var til behandling her i tinget i foråret 1973, gav SF's daværende ordfører, hr. Poul Dam, sin tilslutning til forslagernes gennemførelse ud fra det grundsynspunkt, at de lovændringer, der er tale om her, i væsentlig grad letter de menneskers situation, der er kommet ud i en skylds- og en trangssituation, som de har svært ved at klare.

Flere ordførere har nu nævnt de ændringer, der er sket i lovforslaget, fra det blev fremsat første gang, og vi kan kun fra SF's side beklage, at forslaget ikke mere er så vidtgående, som det var i 1973, at det ikke i helt samme grad som det oprindelige lovforslag stiller sig på skyldnerens side.

Vi mener stadig væk, som vi også gjorde i 1973 — jeg tror, hr. Poul Dam sagde noget lignende i hvert fald — at mange mennesker i dette samfund på grund af meget pågående reklameudbud, meget pågående annoncer, meget pågående henstillinger eller påvirkninger i retning af forbrug bliver fristet af lokkende afbetalingsmuligheder og bragt ud i kredittøb, som de faktisk ikke har råd til. Det drejer sig ofte om mennesker, der ikke kan overse deres økonomiske situation, og som derfor på et tidspunkt kommer ud i et virkeligt økonomisk ufore.

Hr. Hagen Hagensen sagde, at den, der skylder, ofte selv er årsag til, at han er kommet i dette skyldforhold. Ja, vi kan jo diskutere, hvem der har den største del af skylden. Jeg mener, der ligger større skyld på de forretningsindehavere, der lokker, som de gør i mange tilfælde.

Fru Nathalie Lind sagde, at man ikke kan plukke håret af en skaldet. Nej, det er jo netop det, man ikke kan, og derfor vil jeg gerne slutte mig til hr. Ejler Kochs spørgs-

mål til ministeren om, hvornår vi kan komme videre med arbejdet med hele gældssaneringsproblemet. Man kommer uvægerlig til at tænke på, når man læser dette lovforslag, at masser af de mennesker, der er på Koføeds Skole og den slags steder, er havnet dér, fordi de simpelt hen har sat sig i så stor gæld, at det er håbløst for dem at gå i gang med et job, for alt, hvad de tjener, bliver slugt til at betale den gæld, de har sat sig i af forskellige slags.

Der ligger store problemer i det, men jeg skal vende tilbage til lovforslaget og sige, at de forenklinger og den humanisering af retsforfølgelsen, der ligger i det, støtter vi, og jeg skal pege på et par enkelte af tingene, men ikke gå i detaljer; det er der mange andre der har gjort.

For det første er vi selvfølgelig glade for, at der sker en udvidelse af de aktiver, en skyldner kan beholde, og også for, at der ikke i samme grad kan gøres udlæg i ikke-udbetalt løn, som der har kunnet hidtil. Og fremfor alt er vi meget glade for den begrænsning, der sker i politiets medvirken ved fogedsager. Vi vil gerne — og det håber jeg vi kan arbejde videre med i udvalget — indskrænke politiets medvirken endnu mere. Som hr. Gudme nævnedes, fik vi jo i Ålborg et meget klart billede af, hvor belastende politiet selv føler det job. Vi har flere gange her i tinget været ude for, at der er blevet efterlyst mere politi. Jeg tror ikke, vi har brug for mere politi i dette land, men vi kan jo i hvert fald bruge det, vi har, på en mere hensigtsmæssig måde end til noget så nedværdigende som det, der ofte finder sted, at gå ud og hente folk på sengen, fordi de skylder en tandlægeregning på 1.000 kr. eller noget lignende. Det er nedværdigende for de mennesker, og det er en ubehagelig opgave for politiet, så vi er kun tilfredse med, at det forenkles.

Der er en lille ting, jeg har hæftet mig ved — det håber jeg også vi kan få lejlighed til at drøfte i udvalget — det er justitsministeren, der i fremsættelsen henviser til, at man ifølge norsk lov ikke kan sættes ud af sin bolig, uden at der bliver anvist en anden passende bolig. Jeg kunne godt tænke mig, at vi diskuterede lidt i udvalget, om det ikke ville være værdigt for Danmark at indføre en lignende lov. Jeg lægger med tilfredshed mærke til, at man ikke kan miste sin bolig,